

LUF 133

Några särskilda omständigheter vid barnets första tandförelkom intas här i sin ordning. Det kunde dock hända att en fader satte in några kronor på en sparbanksbok i barnets namn, då den första tanden blev synlig.

Tand bette på dialekten "tann" plural "tännä". Då ja barnet vid tanduppsättningen är oroligt och kinkigt, säger man att det var "outfä tännä". Ett medel för att lugna barnet vid detta tillfälle var att binda en fläsksvil i ett smör runt halsen på barnet. Då pligarna i munnen inställdes sig tog barnet svilen och tuggade på, vilket lindrade. Svilen måste vara så stor och formad så, att barnet inte fick den i halsen.

De första tänderna kallades "bissinga". Då någon av de första tänderna lossade tog man en sytråd och med den lades en smara om tanden.

9/6-67

som sedan med ett ryck drogs ut. Barnet skulle sedan kasta tänden i elden och säga: Gode Gud giv mig ingen guldtend utan låt mig få en riktig tend.

En havande kvinna borde också få att bli skrämmd, barnet kunde då få "lytté". Blev kvinnan skrämmd för en smilande bräst kunde barnet få pulsa breda tändes, liknande bröstens.

Om en skulle se något djur sikat bli lig-
gande på gärdens eller dess närhet borde den kastas
bort ~~is~~ inte kvinnan sikade smulbla mot den,
ej heller fick man sparka eller kasta ett icke
fing mot kvinnan, hon kunde då bli rädd
och barnet missbildat, eller som det kallades
"få lytté", vilket då kunde gå ut över tänderna
då kvinnans skrämmda blick föll på skullens
tänder.